

The digital competence of a teacher is based on his cognitive, social and emotional components and takes into account his life in a digital environment [3].

The teacher, creating an interactive educational environment through the integration of ICT, in this way involves students in direct active interaction and thereby increases the productivity of their individual learning [1, p. 69].

The global digitization of education contributed to ensuring the effectiveness and efficiency of the professional growth of a specialist in general and a teacher in particular on the basis of Internet marketing of educational services [2, c. 372]. The formation and development of a teacher's digital skills involves the formation of the ability to learn how to create e-learning content and motivate students to master it by means of electronic communication. A teacher who motivates students to learn, goes from a translator of information to a facilitator who organizes, supports students and promotes the collective solution of educational tasks, provides advice on writing graduation papers, etc., has a positive image among students.

References

1. Мельник А.І. Проблеми використання елементів дистанційного навчання в умовах воєнного стану. Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія : Педагогіка та психологія. 2022. Вип. 37. С. 64-75. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vknluc_Ptp_2022_37_9

2. Рябова З.В., Єльнікова Г.В. Професійне зростання педагогів в умовах цифрової освіти. Інформаційні технології і засоби навчання. 2020. Том 80. № 6. С. 369-382.

3. Теорія та практика змішаного навчання : монографія. [В.М. Кухаренко, С.М. Березенська, К.Л. Бугайчук, Н.Ю. Олійник, Т.О. Олійник, О.В. Рибалко, Н.Г. Сиротенко, А.Л. Столяревська; за ред. В.М. Кухаренка]. Харків : «Міськдрук», НТУ «ХП», 2016. 284 с.

4. Mladen Milicevic. Contemporary Education and Digital Technologies. International Journal of Social Science and Humanity. Vol. 5. № 7. 2015. P. 656-659.

МІЩЕНКО Віктор Іванович

Національний технічний університет «Харківський
політехнічний інститут» (Україна, м. Харків)

ІСТОРИЧНИЙ ШАНС ВИЖИВАННЯ

Наприкінці XV століття розпочався період Великих географічних відкриттів, що ознаменувався бурхливим розвитком підприємництва, будівництвом мануфактур, початком формування класичної науки, потужним імпульсом у технічному розвитку. Почалася епоха техногенної цивілізації, спрямованої на підкорення природи та формування нового довкілля – техносфери. На зміну катарсичної духовності, сформованої понад 20 століть у надрах космогенної цивілізації стародавнього світу та середньовіччя, у процесі утвердження техногенної цивілізації сформувалася інноваційна духовність нового світу – світу духовних пошуків та винаходів, наукового

осмислення світу та економічного зростання, спрямована на всілякий розвиток людини. Такі величезні за довжиною етапи духовного розвитку Микола Бердяєв називав «трагедіями людського духу». Термін «трагедія» не випадковий. Якщо перша, катарсична форма духовності, народженням якої стала точка відліку «осьового часу» (на думку Карла Яспера, – середина першого тисячоліття до нашої ери) була спрямована на формування «людського в людині», але невтішним результатом її стало ведення світових воєн та створення зброї масового знищення, концтаборів і газових камер, то трагедією інноваційної духовності стало перетворення головного знаряддя саморозвитку – людської свободи на свавілля, анархію, розбещеність, всюдозволеність і безвідповідальність, що призвели Homo Humanus – людини, як ідеалу епохи Просвітництва до сучасного.

Перед цією, сучасною, приниженою у своєму людському званні – людиною масової культури («людиною маси» Ортеги-и Гассета), істотою, яка пишається своєю пересічністю («усередненої людини» Герберта Маркузе), випала дуже відповідальна історична місія. На думку американського вченого Міччіо Каку, сучасне покоління може виявитися найважливішим з усіх, що коли-небудь існували на поверхні Землі. Саме це покоління вирішує, чи зуміємо ми перейти до планетарно-космічної цивілізації.

По суті, в результаті процесів глобалізації, утворення транснаціональних корпорацій, швидкодійних систем зв'язку та Інтернету, міграції робочої сили і капіталу людство підійшло до формування планетарної цивілізації. Земна куля виявилася поділеною на сфери впливу, починається боротьба за останні ресурси нейтральної зони – Північного льодовитого океану та Арктики. У світі повсюдно формуються осередки напруженості, у низці регіонів планети ведуться війни, головною причиною яких є боротьба управління світовими ресурсами, джерелами енергозабезпечення. І хоча людство вже давно знайоме з висновками англійського священика і вченого, демографа й економіста Томаса Роберта Мальтуса, згідно з теорією якого, війни, стихійні лиха та епідемії є природними регуляторами глобального попиту та пропозиції, людство виявилось неготовим усвідомити, що саме в наші дні воно живе в епоху досить тривалого (на думку М. Каку – 150-200 років) перехідного періоду від планетарної до планетарно-космічної цивілізації. Чому важливий цей перехід, чому потрібно досягти цього рівня? Для усвідомлення особливостей сучасного моменту слід взяти до уваги наступні аспекти.

По-перше, причиною нинішньої кризової ситуації є не тільки зростання народонаселення, особливо в окремих регіонах планети, скільки потреби «золотого мільярда» в енергетичному забезпеченні існуючої техніки та інфосфери. Не зважаючи на актуальність енергозберігаючих технологій, ситуація залишається досить складною. На даний момент немає чіткого розуміння та глобальної програми вирішення цієї проблеми. На жаль, це повною мірою стосується й України, де, за даними 2007 року, енерговитрати на одиницю ВВП у 3,5 рази вищі, ніж у промислово-розвинених країнах Європи, у 2,5 рази вищі, ніж у країнах Східної Європи. При цьому слід врахувати й інший бік проблеми: режим тотальної економії є обмеженням не

тільки розвитку економіки, а й самої людини, її потреб у добрій та різноманітній їжі, теплі, пізнанні світу, пересуваннях та подорожах.

По-друге, планетарна цивілізація повинна зосередити свою увагу не тільки на вирішенні екологічних проблем, невирішеність яких неблаганно наближає людство до «точки неповернення» (так, за розрахунками вчених, ліси з території планети можуть зникнути вже в найближчі 40 років, тим самим негативно впливаючи на стан ключових сфер буття – повітря, ґрунтів, водних джерел), але вже сьогодні створювати техніку, за допомогою якої можливо здійснювати тераформацію планети, – перетворювати пустелі на придатні для життя райони (сьогодні, за даними вчених НАСА, стало відомо, що ще 5 тисяч років тому пустеля Сахара з басейном річок озера Мегачад являла собою квітучий регіон планети: «берегти природу» означає відроджувати її квітучий вигляд, одухотворити її). Очевидно, що Екотехнології, включаючи нанотехнології вирощування ґрунтів, не можуть бути реалізовані поза Космічною енергетикою та технологіями планетарного клімат-контролю цивілізації вищого рівня, але їх розробку необхідно розпочинати вже в наші дні.

По-третє, нам потрібно зрозуміти, чому потрібно прагнути в космос, до створення планетарно-космічної цивілізації. Якщо космічна цивілізація передбачає розселення земних колоній інших планет галактики, то планетарно-космічна – вирішення проблем Землі з урахуванням ресурсів і, переважно, – енергії зірок. На думку вітчизняного філософа В. А. Кудінова, людство не може витратити гроші на безглузді космічні проекти, доки на Землі не вирішено проблему голоду. Але й вирішити проблему голоду на Землі, очевидно, не вдасться без космічних технологій. Вочевидь, що це космічні технології повинні «зростати з життєвих потреб Землі», тобто Геотехнологій. Ще К.Е. Ціолковський замислювався про те, що у природі, де існує своя Логіка життя і найвища доцільність, зірки не можуть викидати величезні потоки енергії в безкінечні простори Всесвіту. Людина спробувала виправити це непорозуміння і почала створювати космічну енергетику на Землі, займаючи орні ґрунти та руйнуючи їх отруйними відходами сонячних батарей. Винесення енергетичних станцій на геостаціонарну орбіту дозволить не лише усунути ефект хмарності, а й приймати випромінювання, які не спрямовані на поверхню планети, уникнути ефекту іржі, яка в космосі фактично не діє. Але космічна енергетика – це лише частина Геокосмічних технологій, здатних не тільки поглинати енергію зірок, а й управляти нею, висвітлюючи полярні зони Землі, створювати на Землі зони низького і високого тиску, що буде викликати випадання опадів і зміну структури ґрунтів.

Але чи буде готова сучасна людина суспільства масового споживання до цих революційних для його світогляду проектів перебудови світу? Скоріш за все, ні. Отже, людської цивілізації судилося загинути саме на стадії трансформації до планетарно-космічної цивілізації. На думку авторитетних вчених різних країн світу, більшість цивілізацій у Всесвіті гинуть саме на цій стадії. Саме тому ми й не спостерігаємо наших братів з розуму. Але людство має власний шанс. Дуже невеликий шанс, оскільки рідко в історії людства, навіть найпрекрасніша ідея – чи то ідея захисту культури Миколи Реріха, чи

ноосфери Володимира Вернадського – знаходять своє втілення. Але, якщо ідея буде прийнята з дитинства, якщо свій внесок у її усвідомлення та прийняття зробить шкільний вчитель, у нас є шанси сформувати нову духовність – духовність як ціннісний вимір свідомості та стратегію виживання.

Така нова, інтелектуально-моральна духовність, що спирається на силу морально орієнтованого розуму, повинна бути сформована на межі тисячоліть. Ця духовність повинна ґрунтуватися на концепції гносеологічного катарсису як сучасної формі духовного піднесення з використанням технічних засобів науки, які надають можливість отримати радість пізнання та відкриття, та концепції «Осягнення світу» як гуманістично орієнтованої парадигми вищої освіти, яка повинна органічно поєднувати когнітивні та ціннісні параметри знання, викликати почуття благоговіння та святості перед дивовижним світоустроєм, мають стати основою космічного виховання Homo spiritus – людини духовної. Використання системи освіти як міцної сили соціального управління має змінити характер духовного розвитку людства, сформувати нову духовність, яка дає людині надію і мрію, силу й енергію будувати нову планетарно-космічну цивілізацію на благо людства. Це наш історичний шанс.

MULLEN Carol A.

PhD, Professor in the School of Education, Virginia tech (USA, Blacksburg)

CREATIVITY IN HIGHER EDUCATION CURRICULUM FOR SUPPORTING STUDENT SUCCESS

Creativity in higher education curriculum has been known to support student success. However, a difficulty is, how can student creativity be released in the face of educational constraints, such as high-stakes testing demands? Mullen approached creativity theory and action in education by enacting the 4-C Creativity Model (Kaufman & Beghetto, 2009, 2013) in classrooms within China, Canada, and Australia. Her Creativity Under Duress program was established as a Fulbright Scholar and experienced in university classes. She first launched this program with students in China (2015), then Canada (2017) and Australia (2019).

In the discussion, Mullen will (a) introduce the topic of exploring dynamic creativity in accountability cultures; (b) creativity will be framed and defined; (c) creative pedagogic methods will then be covered; (d) the China case will be briefly presented along with key activities that revealed student creativity and 4-C responses. (e) the Canada and Australia cases will follow; (f) a synthesis of outcomes will focus attention on the emergence of Hidden-c and its contribution to the 4-C Model.

An enduring problem at hand is that systems can hinder creativity by focusing on testing, avoiding risk-taking, and stifling self-expression and problem-posing/solving activity (Kaufman & Beghetto, 2009, 2013). Revealing creativity, supporting cultural expression, and reducing educational inequity are purposes of Mullen's human-centered inquiry. She carried it out in education cultures burdened by high-stakes accountability, narrow performance measures, and low resource investment.